

Ký Sự của một Thiếu Nữ Gốc Việt tại Hong Kong

Nancy Nguyen

Hồng Kông đón tôi thân thiện lạ thường. Trời hừng hực cái nóng miền nhiệt đới, phố xá chật chội chen chúc nhau san sát. Những con đường nhỏ xíu mà tới 2 làn xe chạy. Và người, cứ đan vào dòng xe đi mãi. Hongkong bé tẻo teo nên nhà cửa cứ thi nhau vươn đến tận trời xanh. Giữa ngồn ngộn nhà hàng, tiệm thuốc bắc, và cơ man nào là tủ phí lù hàng quán, tôi thấy thấp thoáng một Chợ Lớn của Việt Nam mình. Nếu cộng thêm tiếng còi xe inh ỏi và tiếng người mình gọi nhau í ới, thì đúng là Việt Nam mất rồi! Lại nghĩ ... giá như ...

Taxi đưa tôi vào khu trung tâm rồi ... bỏ rơi tôi ở đó. Chẳng cần nhắc, HongKong cũng "tặng" cho tôi một cơn mưa bất chợt, hên, tôi đã kịp "tậu" xong một chiếc dù. Mưa, và tôi, giữa phố mênh mang. Nghe như vùng ký ức nào vẫy gọi. Nhớ một thửa xa xôi, có tôi và những cơn mưa cuối hạ. Giữa lòng đường trống, nhìn những con người hối hả lướt ngang, trong khoảnh khắc tôi đã ngỡ mình đang ở giữa Sài Gòn. Để rồi cay đắng nhận ra, có giống nhau nhiều đấy, nhưng quê hương ... sẽ còn lâu lắm ...

Ngắm cũng hay, mọi con đường ở HK đều dùng song ngữ, và người HK nào cũng đều nói được hai thứ tiếng Anh - Hoa. Nên cái đưa ngữ nghếch từ bên kia quả địa cầu này chẳng khó khăn gì để tìm đến được ngay "điểm nóng".

Phần 1

Dù đã được báo trước là các bạn trẻ ở đây biểu tình ... trên cả tuyệt vời, tôi vẫn không ngờ được những gì diễn ra trước mắt mình. Các bạn trẻ trong hình, tôi gọi vui là "tổ charge phone". Một đội hoàn toàn tự phát gồm các bạn sinh viên thay phiên nhau lại trực, bất cứ khi nào cũng có ít nhất 6, 7 bạn "có mặt tại hiện trường". Các bạn mang theo đầy đủ thiết bị, dây charge cho các loại phone thông dụng. Có cả một hệ thống sổ sách để ghi lại số phone của những người gửi. Người chụp chung với tôi trong hình là bạn trưởng nhóm, tên Sirius Lee. Sirius nói với tôi, bạn đọc được trên báo rằng mọi người than phiền chuyện phone hết pin nên đã tự nguyện mang đồ ra đây charge free. Ở đây có nhiều bạn trực xuyên đêm. Ngủ gục ngay tại chỗ. Nhiều bạn đã "đóng đô" ở đây nhiều ngày liên tục. Hôm qua đến nơi, tôi đã ở lại nói chuyện với các bạn ấy đến tận khuya, và cũng gục tại đây một lúc :) Vô cùng thật thà, trật tự, và hiếu khách, các bạn đón tôi như đón 1 người bạn thân :)

Phần 2

Bước ra khỏi "tổ charge phone" để đến khu biểu tình, tôi tiếp tục bị ... choáng tập hai. Trên tất cả các "ngõ vào" tự phát giữa các bức ngăn bê tông, là các bậc thang ... cũng tự phát nốt. Mọi người góp thùng, ghé, bắt

cứ vật liệu gì, để làm thành các bậc thang cho mọi người tiện bước qua. Tại tất cả các ngõ vô tự phát này, là các bạn sinh viên thay nhau đứng giúp đỡ người khác qua an toàn. Mỗi một ngõ vô luôn có từ 2 đến 3 bạn sinh viên chỉ đứng làm nhiệm vụ nâng, và đỡ người bước qua hàng rào chắn, để đảm bảo không có tai nạn xảy ra.

Bên trong khu vực biểu tình là vô số những lều tiếp tế. Họ dự trữ chủ yếu là nước uống, ruy băng vàng, ít thức ăn nhẹ, các dụng cụ cứu hộ y tế, và nhất là ... dù, rất nhiều dù. Các bạn chỉ phát không, nhưng tôi không có thói quen nhận miễn phí nên đã đề nghị trả tiền. Các bạn thẳng thắn: tất cả đều là đồ của người dân thành phố, chúng tôi không lấy tiền. Vâng. Tất cả đều là đồ của người dân HK tiếp vận cho các bạn trẻ. Rất nhiều người bảo tôi, mấy ngày nay đóng đường, việc đi lại khó khăn, tôi đi làm rất vất vả, NHƯNG HK CẦN NHƯ THẾ, PHẢI NHƯ THẾ, tôi không phiền.

Các bạn trẻ luôn luôn tự bảo nhau dọn rác và giữ bình tĩnh. Luôn luôn là như thế, trên mọi khẩu hiệu về tự do, dân chủ, phổ thông đầu phiếu, tranh đấu vì tương lai, là những khẩu kêu gọi nhau giữ bình tĩnh, và dọn rác.

HongKong ngày mai sẽ rất khác HK của ngày hôm nay. HK ngày mai, sẽ là 1 thế hệ những con người có ý thức cao bậc nhất thế giới.

Phần 3

HongKong là một miền đất lạ lùng. Những người khởi xướng đầu tiên hết, cho một phong trào đòi dân chủ làm chấn động cả thế giới hôm nay, lại là những người rất rất trẻ. Trẻ đến nỗi theo “cái nhìn VN” thì các bậc phụ huynh có lẽ sẽ bảo các bạn ấy nên về bú cho xong bình sữa. Nói thế để biết rằng, thừa các bạn sinh viên, thanh niên VN, các bạn không hề là quá nhỏ cho cuộc chơi chính trị. ĐỪNG BAO GIỜ cho phép bất cứ ai bảo với bạn rằng “nhãi con biết gì”, hay “đã có người lớn lo!” vì chính các bạn cũng hiểu rằng tất cả những điều đó đều là nguy hiểm!

Các bạn nên nhớ, các bạn có quyền bỏ phiếu từ năm 18 tuổi, điều đó đồng nghĩa với việc, mỗi cá nhân từ 18 tuổi trở lên đều đã đủ trưởng thành, trước pháp luật, trong suy nghĩ và nhận thức. Đừng bao giờ cho phép bất cứ ai, cá nhân, hay tổ chức nào bảo các bạn còn quá nhỏ. Nếu ai đó nói các bạn chưa đủ trưởng thành, hay hỏi họ câu này: Tổng bí thư thứ nhất của đảng CSVN tham gia chính trị lúc mấy tuổi, và được bổ nhiệm chức vụ tổng bí thư lúc mấy tuổi? Không ai, không cá nhân hay tổ chức nào được quyền bảo các bạn còn quá trẻ. Và, nên nhớ, các

bạn không hề là quá trẻ để thay đổi vận mệnh đất nước này, dân tộc này.

Đừng bao giờ nghĩ, đã có người khác lo, dân Việt nam đến 90 triệu con người cơ mà. Vì chính các bạn cũng hiểu, nếu không phải là bản thân các bạn, thì sẽ chẳng là ai cả. Chín mươi (90) triệu người VN là chúng ta! Là chính chúng ta! Chứ không phải ai khác. Chính các bạn, chứ không phải là ai khác, sẽ phải là những con người làm nên cuộc đổi thay. Vâng, chính khối óc, chính bàn tay này, sẽ phải là khối óc, và bàn tay làm nên cuộc đổi thay. Không phải là ai khác, không phải là thế hệ nào khác.

Đừng bao giờ để bất cứ ai bảo với bạn rằng, VN nhỏ bé, phải đối đầu với TQ một cách khôn ngoan. Bởi chính các bạn hiểu sâu sắc rằng: Đó cũng là nguy hiểm! HK không có đến 1 người lính của riêng mình. Nhưng chính trong khó khăn đó, HK làm cả thế giới nghiêng mình ngả mũ. Đừng bao giờ cho phép bất cứ ai bảo các bạn hãy bỏ cuộc chỉ vì VN yếu hơn TQ nhiều lần. Vì chính các bạn biết rằng sức mạnh của tập thể còn mạnh mẽ gấp triệu lần súng đạn.

Đừng bao giờ từ bỏ ước mơ, vì đó, là phần Người nhất trong mỗi một con người.

Ngày hôm nay HK xuống đường, bao giờ sẽ đến Việt Nam?

Phần 4

Bạn biết không, đôi khi, những điều phi thường nhất lại được diễn tả bằng những điều bình thường nhất trong cuộc sống.

Ngay từ khi tới, HongKong đã nắm lấy tay tôi, đưa tôi đi giữa phố phường chen chúc, thăm cơ man nào là khuôn mặt, những khuôn mặt làm cả thế giới xúc động, có khi nghẹn ngào. Chỉ đến khuya nay, khi ngồi lại bên nhau trong bữa tối, nhìn các bạn và vội vài miếng cơm trong cơn đói mềm. Tôi ngắm họ ăn say sưa đến quên cả trời đất, mới chợt nhớ ra một điều mình đã quên mất từ lâu: các bạn ấy cũng chỉ là

những con người.

Thế giới nói về sinh viên HK như những chiến binh, những người hùng. Còn tôi, tôi thấy họ Người lấm, như chính tôi, NHƯ CHÍNH BẠN. Họ bảo với tôi, họ không hề gan dạ, quả cảm như báo chí ca ngợi. Họ cũng hèn nhát, cũng sợ hãi, Đại Lục có tất cả, còn họ, họ có gì? Họ thừa nhận hết, rằng họ cũng sợ bị thanh trừng, sợ từ nay về sau, có thể cuộc sống của họ sẽ không bao giờ còn như trước nữa. Rồi học hành, rồi công việc, rồi cả mẹ cha... Họ nói với tôi, như chưa từng được nói với bất kỳ ai khác, những trần trụi rất con người mà truyền thông không bao giờ thềm đếm xĩa tới. Có vài người đã khóc. Trong giọt nước mắt không đủ nặng để lặn trên gò má, chỉ đủ để làm khoé mắt long lanh dưới ánh đèn siêu thị, tôi thấy được những cuộc đời trần trụi. Rồi họ nhìn tôi, kiên nghị: Nếu bảo chúng tôi không sợ hãi, thì đó là nói láo, nhưng nếu HongKong cần, chúng tôi cũng vẫn sẽ dấn thân, bởi vì, HongKong cần chúng tôi.

Ở HK, tôi thấy được sự vĩ đại của những con người bình thường. Và chính sự bình thường đó, làm nên điều vĩ đại. “Bởi vì HongKong cần chúng tôi!” Tôi nghe khoé mắt mình cay, và ruột gan như có ai đem dao đến cứa. “Bởi vì HongKong cần chúng tôi!” lẽ đơn giản như thế, mà sao với dân tôi nó xa xôi nhường vậy... Việt Nam ơi! ... Hãy tỉnh dậy đi!

Nancy Nguyen